

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/444/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214600
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5712214600.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa - POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi - Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné nám. 13, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 15C/226/2012-117 zo dňa 17.3.2014 takto

r o z h o d o l :

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ dňa 27.9.2012 domáhal od odporcu náhrady majetkovej škody v sume 125 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 258,16 eur titulom tvrdeného nesprávneho úradného postupu orgánu štátu (Okresný súd Martin), v exekučnej veci vedenej podľa spisovej značky súdneho exekútora pod sp. zn. Ex/11471/2011 (povinná O. J.- dlžník). Navrhovateľ v návrhu tvrdil, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia v lehote 15 dní, o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol až 7.11.2011, zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia, stalo sa tak s omeškaním viac ako 140 dní.

Navrhovateľ tvrdil, že on utrpel majetkovú škodu predstavujúcu náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných úkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70 eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40 eur, na administratívne spracovanie textov, urgencie adresovaných exekučnému súdu sumu 15 eur. Pri uplatnení si aj náhrady nemajetkovej ujmy argumentoval skutkovo tým, že márnym uplynutím času došlo u neho aj k vyvolaniu viacerých rizík - neskorým ukončením procedúry k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, k insolvenčii povinného; neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u navrhovateľa, resp. u členov radiacích orgánov spoločnosti, ako aj u majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, zánik ďalších plánovaných a už vytvorených podnikateľských aktivít, hospodársku stratu, spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí. Základ nároku na náhradu nemajetkovej ujmy videl navrhovateľ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu, pričom za primeranú náhradu

nemajetkovej ujmy považoval sumu 258,16 eur, vychádzal z alikvotného pomeru nároku 55 eur za každý mesiac omeškania, výpočet vyvodil zo záverov viacerých rozhodnutí Ústavného súdu SR v nálezoch (navrhovateľ ich konkrétne označuje v návrhu) prijaté vo veci porušovania práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov súdmi v civilnom konaní.

Okresný súd pri právnom posúdení veci vychádzal z ustanovení § 3 ods. 1, písm. d/, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1,2,3, § 15, § 16, § 19 ods. 1,2,3 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom ku 31.12.2012.

Prioritne konštatoval svoju právomoc označenú právu vec prejednať, keďže bola splnená zákonná podmienka predbežného prerokovania nároku u príslušného štátneho orgánu - Ministerstvo spravodlivosti SR.

Vec prejednal a meritórne rozhodol v neprítomnosti účastníkov podľa § 101 ods. 2 O.s.p., neakceptoval návrh navrhovateľa (doručený súdu 13.3.2014) o zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu až do právoplatného rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu, neakceptovanie označeného návrhu na zrušenie pojednávania okresný súd oznámil právnomu zástupcovi navrhovateľa postupujúc v súlade s § 119 ods. 1,2 Občianskeho súdneho poriadku (súd poukazuje na č.l. 112 spisu).

Okresný súd vykonaným dokazovaním, najmä oboznámením sa s obsahom spisu okresného súdu sp. zn. 17Er/2749/2011 zistil, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý dňa 19.8.2011 podal na Okresný súd Martin žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vedenej u Exekútorského úradu pod sp. zn. Ex 11471/11. Exekučným titulom je rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu pod sp. zn. SR 01457/11 zo dňa 30.3.2011, právoplatný 2.5.2011, vykonateľný 5.5.2011. V označenej exekučnej veci okresný súd žiadosť o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol uznesením č.k. 10 Er 2749/2011-11 zo dňa 23.8.2011, právoplatne 10.11.2011.

Okresný súd dospel k záveru, že v súdnej veci nebol naplnený prioritný zákonný predpoklad zodpovednostného vzťahu, existencia nesprávneho úradného postupu. Exekučný súd v označenej exekučnej veci o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia rozhodol v lehote 4 dní po doručení žiadosti. Konal teda riadne, všetky úkony súdu smerovali k rozhodnutiu o návrhu oprávneného a boli vykonávané v súlade s Exekučným poriadkom. Súd nemal v konaní preukázané žiadne prieťahy v exekučnom konaní - teda opomenutie vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, následne nemal preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu na škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Okresný súd sa zaoberal aj hodnotením vznesenej námietky premlčania odporcom voči uplatnenému nároku, konštatoval nedôvodnosť uvedenej námietky a včasnosť podania návrhu na začatie konania v súdnej veci.

Neakceptoval súd procesný návrh právneho zástupcu navrhovateľa na doplnenie dokazovania predložením znaleckého posudku (mal zadať objednávku na spracovanie), ktorý mal vyčísliť výšku vzniknutej škody, za ktorú podľa tvrdenia navrhovateľa zodpovedá odporca, zamietnutie tohto procesného návrhu okresný súd zdôvodňuje tým, že navrhovateľ nepreukázal či už zadal objednávku, kedy bude tento znalecký posudok vyhotovený, teda nemal preukázanú vôbec jeho existenciu.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania okresný súd aplikoval § 142 ods. 1 O.s.p., vychádzal z princípu úspechu/neúspechu účastníkov v konaní, pričom konštatoval úspech odporcu, ktorému vznikol nárok na náhradu trov od neúspešnej procesnej strany - navrhovateľa, odporca náhradu trov konania nevyčíslil a ani z obsahu spisu nevyplývalo, žeby mu boli nejaké trovy vznikli, z týchto dôvodov odporcovi náhradu trov konania okresný súd nepriznal.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Domáhal sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť ako účastníkovi konania konať pred súdom, vo veci rozhodoval vylúčený sudca, súd nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

V osobitostiach vytýkal, že súd postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal v jeho neprítomnosti zdôvodňujúc, že sa bez ospravedlnenia na pojednávania nedostavil. Odvolateľ poukazoval na to, že

podal súdu návrh na zrušenie pojednávania, o zrušenie pojednávania požiadal riadne a včas, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spojené s označenými dôvodmi. Súd nemohol vec prejednať v jeho neprítomnosti, a ak tak postupoval, odňal mu tým právo zúčastniť sa konania pred súdom. Napokon súd jeho žiadosť o zrušenie pojednávania (o čo požiadal z dôležitého dôvodu) ignoroval, vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom dôkazov.

Odvolaťel zvýraznil, že v žiadosti o zrušenie pojednávania uviedol skutočnosti, pre ktoré sú všetci sudcovia okresného súdu vylúčení z pojednávania a rozhodnutia veci podľa § 15 O.s.p. Vec mala byť predložená na rozhodnutie predsedovi súdu a pre prípad, že predseda súdu má za to, že nie je dôvod pochybovať o nezáujatosti sudcu, mal podľa § 16 ods. 1 O.s.p. predložiť vec nadriadenému súdu. On uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevezhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach odvolateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v návrhu), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Tento jeho právny názor potvrdzujú i rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, Nitre, Prešove v skutkovo a právne zhodných veciach, v ktorých boli vylúčení všetci sudcovia okresného súdu. Odvolateľ na podporu svojej odvolacej argumentácie (vo vzťahu k princípu zachovania práva na nestranný súd, rozhodovanie vecí zákonným sudcom) poukazoval na rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR v rozhodnutiach IV.ÚS 345/09, I. ÚS 27/98, III. ÚS 16/2000.

Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; že on (odvolateľ) podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Konečné/meritórne rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Z tohto dôvodu podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva odvolateľa na súdnu ochranu, osobitne mária jeho možnosť konať pred súdom. Meritórne rozhodnutie súdu je prinajmenšom predčasné.

Napokon on (odvolateľ) nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

Súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že ním (odvolateľom) namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Podľa jeho názoru na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prietahov, a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi.

Súd porušil právo odvolateľa na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy, nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Súd rozhodol bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich proti tvrdení. Súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu a je zaručená aj v občianskoprávnom procese a

processe pred Ústavným súdom. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Odvolaateľ poznamenal, že ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k návrhu v zmysle ustanovenia § 114 ods. 3 O.s.p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. (tým že súd meritorne rozhodol, označené ustanovenie ignoroval). Skutkovým základom sa mal stať ním (navrhovateľom) tvrdený skutkový stav.

Odporca písomné vyjadrenie k odvolaniu nepredložil.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 212 ods. 1 O.s.p., viazaný rozsahom i dôvodmi odvolania a aplikáciou postupu podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 a § 214 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p. pre vecnú správnosť.

Krajský súd vyhodnotil odvolanie navrhovateľa za nedôvodné.

Preskúmaním spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci zistil riadne skutkový stav, vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu. Pri vykonaní dôkazov vychádzal i z procesných návrhov navrhovateľa na vykonanie dokazovania ním označených priamo v návrhu na začatie konania. Dôkazy vyhodnotil v celom rozsahu v súlade s ustanovením § 132 i nasl. O.s.p. a vec správne právne aj posúdil. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil i s písomným odôvodnením napadnutého rozhodnutia a len na zvýraznenie správnosti záveru súdu prvého stupňa považuje za svoju povinnosť vyjadriť sa k podstatným odvolacím argumentáciám vzneseným navrhovateľom v odvolaní.

Za rozporuplné vyhodnotil odvolací argument navrhovateľa, ktorým namieta nestrannosť súdu a zaujatosť sudcu prejednávajúceho aktuálnu právnu vec. Je jednoznačné v konaní, že zákonná sudkyňa, ktorej vec bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie, na čl. 14 spisu uvádza, že sa zaujatá necíti, a to ani pre pomer k veci, ani pre pomer k účastníkom konania alebo k ich zástupcom. Navrhovateľ vo svojom podaní na výzvu súdu zo dňa 30.10.2012 (na čl. 11 spisu) výslovne uviedol, že súdu námietku zaujatosti podľa ust. § 15a ods. 1 O.s.p. nepodal. Ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu neexistuje rozhodnutie, ktorým by zákonná sudkyňa JUDr. Miriam Štillová mala byť vylúčená z prejednaní a rozhodovania vecí a naviac námietka navrhovateľa v odvolacom konaní vytykajúca nedodržanie princípu zákonného sudcu nemá svoj právny základ v danom štádiu rozhodovania o jeho odvolaní. Z pohľadu tejto procesnej situácie mal súd prvého stupňa splnené všetky podmienky, aby vec v neprítomnosti účastníkov prejednal postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Vzhľadom na uvedené procesné závery bol potom neopodstatnený i návrh navrhovateľa na zrušenie nariadeného pojednávania. Neexistoval totiž dôležitý dôvod, pre ktoré pojednávanie (na ktorom okresný súd vec prejednal a meritorne rozhodol) malo byť odročené.

Podľa názoru odvolacieho súdu navrhovateľ mal súdom prvého stupňa vytvorený procesný priestor na to, aby na meritórnom pojednávaní argumentoval, prezentoval svoje stanoviská, či už k rozsahu vykonaného dokazovania, ako aj k vyjadreniu druhej procesnej strany. Mal vedomosť o postoji odporcu k prejednávanej veci. Bolo na navrhovateľovi, či súdom umožnený procesný priestor: zúčastniť sa pojednávania, argumentovať priamo na pojednávaní, navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom; využiť alebo nie. Bez právneho významu je odvolací argument navrhovateľa vytykajúci súdu prvého stupňa, že v meritórnom rozhodnutí rozhodoval aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., keďže okresný súd v napadnutom rozsudku o takomto procesnom návrhu navrhovateľa nerozhodoval a ani nemal dôvod, keďže navrhovateľ takýto procesný návrh u okresného súdu neuplatnil.

Súd prvého stupňa bol dôsledný i v dôkaznom konaní. Skutkové okolnosti podstatné pre ustálenie existencie/neexistencie základu právneho nároku zisťoval z obsahu pripojeného exekučného spisu 17 Er 2749 /2011 (sp. zn. súdneho exekútora Ex 11471/2011), skutkové zistenia súdu prvého stupňa korešpondujú s existujúcou procesnou situáciou v predmetnom spise. V dôvodoch rozhodnutia okresný súd dáva účastníkom konania relevantné odpovede na všetky skutkové i právne významné otázky

z ktorých vychádzal, uviedol ktoré ustanovenia súvisiacich právnych predpisov na posudzovanú vec aplikoval.

Vykonané dokazovanie preukázalo, že v posudzovanej exekučnej veci exekučný súd rozhodol o žiadosti exekútora uznesením o zamietnutí už po 4 dňoch od predloženia žiadosti a jednoznačne bolo v konaní preukázané nepravdivé tvrdenie navrhovateľa o omeškaní exekučného súdu. Okresný súd rozsah dokazovania neustálil svojvoľne a sám, ale prioritne vychádzal z dôkazov, ktoré navrhovateľ navrhol priamo v návrhu na začatie konania. Súd prvého stupňa vychádzal z rozhodujúceho dôkazu, ktorým bol obsah exekučného spisu (navrhovateľ označil tento dôkaz podľa spisovej značky súdneho exekútora) údaje, ktoré súd prvého stupňa uvádza v písomnom odôvodnení rozhodnutia vychádzajú z pravdivých a relevantných procesných postupov v exekučnom konaní.

Záver súdu prvého stupňa o nesplnení zákonných podmienok zodpovednostného vzťahu má svoje opodstatnenie. Je jednoznačné, že v posudzovanej exekučnej veci nebola splnená prvá (prioritná) podmienka zodpovednostného vzťahu neexistoval totiž tvrdený nesprávny úradný postup. Vzhľadom na tento konštatovaný (aj preukázaný) záver bolo nadbytočné zaoberať sa ďalšími zložkami zodpovednostného vzťahu. Obdobne za nadbytočné treba vyhodnotiť ďalší návrh navrhovateľa na vykonanie dokazovania - znaleckým posudkom.

Odvolací argument navrhovateľa poukazujúci na aplikáciu ust. § 114 ods. 3 O.s.p. a na tomto základe na spôsob rozhodovania rozsudkom pre zmeškanie (§ 153b O.s.p.) svoje opodstatnenie nemá. Je jednoznačné, že v súdnej veci odporca sa k návrhu na začatie konania vyjadril, uvedené vyjadrenie okresný súd pripísal (na č.l. 101 spisu) právnenému zástupcovi navrhovateľa aj doručoval. Navyše bolo v konaní preukázané, že nesprávny úradný postup v navrhovateľom označenej exekučnej veci neexistoval.

V súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového konania rozhodnutie súdu prvého stupňa má oporu v aplikovanom ustanovení § 142 ods. 1 O.s.p.

O trovách tohto odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom (žiadnemu z nich) ich náhradu nepriznal. Navrhovateľ v odvolacom konaní úspešný nebol, bolo by jeho povinnosťou nahradiť trovy úspešnej procesnej strane - odporcovi, odporca si však tieto trovy neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplývalo, že by mu boli vznikli v súvislosti s podaným odvolaním navrhovateľa nejaké trovy.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e .**